
Un nou impuls econòmic per a Catalunya i Espanya

09 de març de 2004

INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA

Bon dia, senyores i senyors,

Vull agrair, en primer lloc, a ESADE la possibilitat de compartir avui, amb tots vostès, les línies mestres de la proposta socialista respecte al present i futur de l'economia catalana i espanyola.

I ho vull fer, especialment, al senyor Antoni Mª Güell per la seva presentació.

Un agraïment que faig extensiu a tots vostès per la seva resposta afirmativa a la voluntat (que com a candidat he reiterat al llarg d'aquesta llarga campanya electoral) d'explicar les nostres propostes, la nostra visió del moment actual pel que passa el nostre país, i no d'aprofitar-la per continuar dividint i crispant una societat que vol moderació, progrés i diàleg.

Avui, la nostra economia i el conjunt de l'economia europea han d'afrontar necessàriament dos reptes d'especial magnitud: fer d'Europa l'espai més competitiu del món i consolidar el nostre model social d'Estat del benestar.

Per assolir amb èxit aquests dos objectius –que per a nosaltres són dues cares de la mateixa moneda- els països europeus hem de dur a terme en els propers anys una agenda de reformes integrada per uns punts essencials: el foment de l'ocupació; un major esforç en educació, formació, recerca i innovació, i l'impuls de les mesures necessàries per afavorir una autèntica competència, especialment en els mercats regulats.

Però si en el conjunt de la Unió Europea tenim encara camí per recórrer, a Catalunya i a Espanya cal fer un esforç addicional especialment rellevant.

Catalunya: una economia amb bona salut

Catalunya és la primera potència econòmica d'Espanya i una gran regió econòmica en termes europeus.

Les empreses catalanes són les més capaces de competir amb èxit en una economia cada cop més globalitzada.

Al llarg d'aquests dies, he afirmat en diverses ocasions que l'economia catalana va bé. Tenim una bona salut econòmica. La prova d'això en són els indicadors fonamentals del quadre de comandament de la nostra economia.

Ho torno a subratllar avui perquè considero que cal dissipar un cert clima pessimista originat per esdeveniments recents que, cal recordar, s'insereixen en una dinàmica global que afecta totes les economies amb un alt nivell de desenvolupament.

La nostra economia aporta el 19% del PIB espanyol. En el 2003 hem crescut un 2'2%. El conjunt d'Espanya ho va fer en un 2'4%, front el 0'4% de la Unió Europea.

Les perspectives per al 2004 són positives. Podria fins i tot qualificar-les d'encoratjadores.

Segons ha anunciat el conseller Castells, es preveu que aquest any el creixement assoleixi un 2'8%, lleugerament inferior al creixement previst per Espanya, un 3'0%, però sensiblement superior al de la Unió Europea, que es preveu que se situarà en un 1'8%.

Certament la reactivació econòmica a Europa és menor del que desitjaríem.

Hem de ser conscients que l'entorn econòmic en el que treballem, per dir-ho d'alguna manera, és Europa. Un percentatge elevadíssim de les nostres exportacions de béns van a Europa, de manera que si es consolida aquesta reactivació als principals països europeus, tal com apunten les previsions, serà una notícia molt positiva per a nosaltres. Que, si addicionalment, ve acompanyada d'un diferencial de creixement positiu entre Catalunya i la Unió Europea -d'un punt percentual- encara ho serà més.

La taxa d'atur, en el 2003, ha estat d'un 9'3% a Catalunya, mentre que a Espanya s'ha situat en un 11'3%.

Els socialistes estem convençuts que Catalunya i el conjunt d'Espanya tenen capacitats i potencialitats –algunes, malauradament, no suficientment aprofitades durant els darrers anys- per a afrontar els reptes que se'n deriven de la globalització des d'una actitud ambiciosa, i no des d'una resignada passivitat.

Estem davant d'un repte de gran magnitud. La internacionalització és una gran oportunitat per a nosaltres.

Sempre que ha fet falta s'ha demostrat que Catalunya entoma amb èxit els reptes que planteja ser una economia oberta.

Som competitius. Amb l'entrada a la Comunitat Europea al 1986 hi havia una certa preocupació per com afrontaria la nostra economia aquest desafiament.

Recordin que tancàvem un cicle molt llarg de proteccionisme, de disposar d'un mercat protegit per a les nostres indústries. Recordin que pensàvem que no seríem capaços de competir amb la resta de països. Teníem el temor que la nostra economia trontollés en el nou context de competència.

I certament, en part, la nostra economia, el nostre teixit productiu va trontollar, però per millorar, per ser competitius en el nou context europeu.

Els resultats són prou coneguts per tots. Les nostres empreses han exportat, durant aquests anys, una part molt important de la seva producció . I ho han fet amb èxit. El grau d'obertura de la nostra economia (exportacions més importacions de béns i serveis sobre el PIB) se situava el 1986 en el 50'4%. El 2002 ha estat del 97'8%.

Les exportacions catalanes significaven el 1990 un 24% del total de les espanyoles. Actualment són un 27% del total, i el 34% en sectors d'alta tecnologia. Catalunya atreu al voltant d'un 13% de la inversió estrangera que arriba a Espanya.

Avui, el que cal és aprofitar aquesta situació comparativament positiva per impulsar les reformes que necessita la nostra economia. En definitiva, hem de donar els passos necessaris per basar la nostra competitivitat en millores de la productivitat.

El Govern de la Generalitat ja ha començat a donar els primers passos en aquesta direcció.

Un bon exemple d'aquesta actitud és l'impuls, per part del Consellers Castells i Rañé, de l'Acord per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Catalunya és i ho continuarà sent en el futur el gran motor econòmic d'Espanya.

El Govern del President Maragall ha començat a desenvolupar una estratègia econòmica amb uns objectius clarament definits:

- En primer lloc, impulsar un model de creixement econòmic basat en augments de la productivitat. El nostre model econòmic no pot seguir sostenint-se en costos laborals baixos i treball precari i poc qualificat. Volem que els beneficis de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC) i l'aposta per productes d'alt valor afegit s'estenguin a tota l'economia. I volem potenciar els nostres sectors productius tradicionals (el turístic, l'agroalimentari, el farmacèutic, el tèxtil, o el dels components de l'automòbil, per citar-ne alguns...).
- En segon lloc, fer que Catalunya esdevingui una peça fonamental d'una regió europea de 17 milions d'habitants, que s'estén de Montpeller i Toulouse a València, Saragossa i Ciutat de Mallorca, eix d'unió del nucli central de l'Europa comunitària amb la Mediterrània occidental, el Nord d'Itàlia i el Magrib.

Per pesar en un món globalitzat hem de ser més que els sis milions d'habitants. Necessitem potenciar aquest pol econòmic, un pol econòmic potent. L'objectiu de l'euroregió, senyores i senyors, no és un objectiu utòpic. És l'objectiu que ens fa falta perquè Catalunya pesi realment a Europa. I és un objectiu que parteix d'una realitat, perquè aquesta zona és certament una realitat econòmica, que té complementarietats enormes des de tots els punts de vista. És una zona amb interessos estratègics comuns.

Aquesta regió de 17 milions d'habitants sí que pot pesar a Europa, pot ser un punt de referència a Europa. Però perquè es constitueixi de manera efectiva cal impulsar infraestructures comunes, cal establir capilaritats de connexió entre tots els seus punts, i cal també, en determinats aspectes, impulsar polítiques compartides, que aprofitin les complementarietats que indiscutiblement existeixen. En el terreny de l'especialització productiva, en el terreny de les universitats i en el terreny del teixit empresarial.

- En tercer lloc, articular, a Catalunya, un pol universitari competitiu i de qualitat. Els bons universitaris d'avui són els bons professionals de demà. En la recerca i el desenvolupament l'esforç d'inversió que es realitza actualment és molt insuficient i existeixen clares mancances en centres de recerca i innovació.

Ens cal, a més, un esforç afegit per adaptar les qualificacions que demanda el mercat de treball i les que ofereix el conjunt del nostre sistema educatiu.

- Finalment, hem d'aprofitar al màxim el fet que Catalunya disposa d'un teixit de petites i mitjanes empreses altament competitives que són capaces de situar-se en un entorn envejable. I fer-ho trobant un equilibri apropiat entre el suport a aquest teixit empresarial (que junt amb el rellevant paper de les caixes d'estalvis al nostre sistema financer constitueixen els veritables fets diferencials de la nostra economia) i l'existència de grans centres de decisió econòmica a casa nostra.

Però el treball iniciat pel nou Govern de Catalunya necessita –per fructificar en tota la seva dimensió- d'un canvi en l'orientació de les gran línies estratègiques del model de creixement econòmic a Espanya. Necessita d'un nou impuls econòmic.

Un balanç de la política econòmica dels Governos del PP

És cert que durant els darrers anys hem travessat per una etapa de creixement econòmic al nostre país. Qualsevol anàlisi –fins i tot en període electoral- ha de ser ponderat.

Però, ahora, cal subratllar que la política econòmica impulsada pel govern del PP presenta uns punts negres que no hem d'oblidar:

En primer lloc, com ja he assenyalat durant les darreres setmanes, el **creixement econòmic d'aquests anys està fonamentat en uns peus de fang**.

El creixement s'ha basat en un model de competitivitat que es fonamenta en costos laborals baixos, treball precari, i produccions de baix valor afegit.

Si fa vuit anys, la productivitat s'incrementava en taxes properes al 2% anual, avui creix al 0'6%.

De fet, si l'economia espanyola hagués mantingut el nivell de productivitat de l'època dels governs socialistes, la nostra societat gaudiria de majors nivells de benestar social, amb una renda per càpita propera al 98'5% de la mitjana de la UE, superior en 10 punts a la renda actual.

I el que és pitjor, no s'ha aprofitat la bona conjuntura econòmica per afrontar les reformes que calia fer.

En la meva opinió aquesta manca de reformes i de voluntat política per adequar-se a les noves necessitats de la nostra economia ha estat especialment greu en factors estratègics com ara les infraestructures, la recerca, desenvolupament i innovació i la formació de capital humà.

Una dada per a mi especialment significativa és que la població activa sense estudis o només amb estudis obligatoris se situa a Catalunya al voltant del 48%. A Espanya al voltant del 49% i a Europa, en canvi, entorn el 34%.

Una dada, en efecte preocupant, si tenim en compte que el coneixement i, concretament, la formació del capital humà, ocupen un lloc de primera línia en el futur que ambicionem per a l'economia catalana i espanyola.

En segon lloc, durant aquests anys, s'ha imposat un **model centralista**. S'ha concebut una Espanya amb un únic centre polític i econòmic. Una Espanya radial i unipolar.

Les decisions del poder central en matèria d'infraestructures i en algunes polítiques bàsiques com la recerca han reforçat la tendència centralitzadora.

Mai com aquests darrers anys, aquestes decisions no havien estat tant al servei d'un projecte polític de signe centralista. Han estat decisions concebudes a partir d'un model d'Espanya radial i unipolar.

Mai s'havia donat en la història del nostre país la voluntat de concentrar en una sola ciutat el pol econòmic i el pol polític de l'Estat.

Durant aquests anys, i des del Govern de l'Estat, s'ha fet una aposta clara per fomentar la unicapitalitat de Madrid.

Aquest és un model dolent per Catalunya i dolent per Espanya, perquè no permet que les energies dels diferents territoris es desvetllin.

És un model oposat a la realitat plural i diversa d'Espanya, també en el terreny econòmic i, negatiu, en definitiva, per al progrés econòmic del conjunt. Perquè no és capaç d'aprofitar les potencialitats de les seves parts més actives, més inquietes i amb més iniciatives.

Un nou model de finançament autonòmic

La mentalitat centralista del PP s'ha plasmat també a l'hora d'afrontar la qüestió del finançament autonòmic.

Ningú no posa en dubte en aquests moments que després de 25 anys de Constitució, Espanya és un país amb tres nivells de govern - central, autonòmic i local- .

Però necessitem articular millor la interrelació entre els tres nivells, en la línia d'augmentar els recursos de les Comunitats Autònomes i els ajuntaments i, alhora, assegurar l'eficiència i l'eficàcia del conjunt del sistema públic espanyol, vist tant des del punt de vista dels ingressos -la política fiscal- com des del punt de vista de la despesa pública.

Aquesta relació entre els governs s'ha de fer des del respecte per l'Autonomia, i orientada al seu aprofundiment, no des dels intents d'involució –declarada o amagada- practicada pel govern del PP.

I en aquest context, la reforma del finançament autonòmic és certament rellevant per a Catalunya.

Els socialistes catalans ens plantejem dos objectius: Catalunya ha de disposar de més recursos, i alhora hem de tenir més control i capacitat de decisió sobre aquests recursos.

Aquests dos objectius són compatibles amb la solidaritat que hem de tenir amb els altres territoris d'Espanya amb els quals compartim una comunitat política, que vol dir una igualtat de drets i deures essencial.

L'acord de finançament de l'any 2001, aprovat pel PP amb el suport del Govern de Convergència i Unió no és en cap cas el nostre acord.

Per a nosaltres és una prioritat procedir a revisar-lo, establint vincles de col·laboració amb les altres Comunitats Autònomes, tant a nivell tècnic com polític.

La revisió de l'acord de finançament es realitzarà en el marc de la Comissió Mixta de Valoracions Estat-Generalitat. Aquest és, tal com estableix el nostre Estatut d'Autonomia, l'òrgan bilateral de negociació i aprovació de les relacions fiscals entre la Generalitat i el Govern de l'Estat.

El nostre propòsit és que el Govern de la Generalitat participi en la totalitat dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya. Ara per ara, per exemple, encara no participem en l'impost sobre societats.

Volem disposar de capacitat normativa àmplia sobre la majoria dels impostos. De quinze tributs cedits, les comunitats autònomes només tenen possibilitat de modificar-ne set, i encara en aspectes bastant marginals.

És evident que en uns impostos és més fàcil que en altres, però en tots hi ha espais reals de capacitat de decisió que cal explorar.

La creació d'una Agència Tributària de Catalunya és un altre dels punts bàsics de l'acord al que volem arribar.

Aquesta agència serà responsable dels tributs propis de la Generalitat, dels tributs cedits i també dels compartits. I aquesta agència haurà d'establir les formes de coordinació, i si és el cas de consorciació, amb l'administració tributària de la resta de l'Estat.

En la situació actual, la Generalitat té el 35 % del IRPF i de l'IVA, el 40 % dels impostos especials, el 100 % de l'impost sobre la electricitat, etc.... I en canvi no té informació d'aquests impostos i, en conseqüència, no pot incidir-hi perquè desconeix la realitat sobre la que actua.

Un punt rellevant de la nostra proposta és l'establiment d'un criteri referent a la solidaritat interterritorial.

Aquest ha estat un punt sempre molt carregat de demagògia, amb la que s'ha volgut ocultar l'aportació que fa Catalunya a d'altres territoris.

El nostre criteri és que els ciutadans dels diferents territoris puguin tenir accés a nivells similars de serveis si fan un esforç fiscal similar. De manera que, lògicament, si es fa un esforç fiscal més elevat, aquest diferencial pugui afavorir a qui el fa.

Aquest criteri permet establir mecanismes de transferències, i fer-les visibles, contribuint a fer més transparent el conjunt del sistema.

Finalment, un darrer punt –que afecta només tangencialment el problema del finançament, però que és rellevant en aquest context-, és el de la inversió en infraestructures que fa l'Estat.

Les inversions productives: les de transports, comunicacions, telecomunicacions, despesa en recerca, desenvolupament i innovació, són un factor productiu de primera necessitat.

Nosaltres propugnem que la participació de Catalunya en aquestes inversions ha de tendir a equiparar-se a la nostra participació en el PIB espanyol.

En una societat democràtica, senyores i senyors, no s'ha de donar mai res per tancat.

Hem d'arribar a acords estables, sens dubte, però sobretot ens hem de dotar de mecanismes institucionals –també en el terreny del finançament autonòmic- on poder anar modificant i adaptant els acords a les noves circumstàncies que vagin sorgint .

Una societat madura és la que incorpora en el seu sí mecanismes de resolució de conflictes, no la que imposa estructures inamovibles i rígides que, en el millor dels casos, el pas del temps les convertirà en obsoletes.

I tot això cal fer-ho des del consens. Primer amb les forces polítiques parlamentàries de Catalunya. Hi ha una base comuna molt àmplia.

I tal com he dit abans, cal seguir les regles del joc. Cal que la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions s'adrexi a la part estatal i manifesti la voluntat d'iniciar converses. I difícilment aquesta podrà dir que no si ho demanen el 90 % - esperem que el 100% - de les forces polítiques de Catalunya.

Més que mai, doncs, necessitem un govern amic a Espanya. Un govern que incorpori en la seva agenda política la reforma del sistema de finançament autonòmic.

Creixement econòmic amb peus de fang, imposició d'un model centralista. Ara farà referència a un tercer element.

En tercer lloc, s'ha produït una preocupant **concentració de poder polític i econòmic**. S'ha construït un entramat político-financer controlat des del govern.

En aquest sentit, el procés de privatització de les grans empreses públiques no ha significat una major liberalització i un augment de la competència, sinó, pel contrari, una forma de crear monopolis privats i de reforçar el centralisme.

Els casos de Telefónica, Endesa i Repsol són un clar exemple.

La privatització d'aquestes empreses no ha augmentat la competència. I tampoc ha conduït a una democratització de la propietat a través del joc de la borsa.

El poder de les empreses ha restat concentrat en mans d'un grup reduït d'accionistes amb estrets lligams amb el Govern.

I des de Catalunya aquest procés no es pot veure amb indiferència. El cas de la OPA de Gas Natural a Iberdrola ha esdevingut el paradigma d'una política intervencionista i gens liberal.

Quan des del sector privat s'ha intentat fer una empresa de primera línia en el sector energètic, l'entramat polític-financer que ha teixit el PP durant aquests anys ho ha impedit.

En quart lloc, els anys del govern popular han comportat un **afebliment de l'Estat del Benestar**.

Els anys de govern socialista van ésser anys de consolidació del nostre Estat del Benestar. Vàrem fer passos de gegant i vàrem fonamentar tres pilars essencials: educació, sanitat i pensions.

La despesa social, fem memòria, va arribar al 24% del PIB. Actualment s'ha donat un fort retrocés. La despesa social se situa ara al voltant del 20% del PIB. Estem a 7 punts de la mitjana europea.

Finalment, no podem obviar l'abandó de la política industrial.

El sector industrial espanyol ha reduït el seu pes en termes del PIB en tres punts durant els darrers sis anys. Aquest és un fenomen inusual en un període d'expansió econòmica.

Malauradament, els successius governs del PP no han estat capaços de millorar la competitivitat del teixit industrial del conjunt de l'Estat, tot i un entorn que ha millorat relativament (els millors resultats de la indústria espanyola es deuen fonamentalment a l'evolució de la inflació i al descens dels tipus d'interès).

Davant aquesta realitat, el canvi en l'orientació de la política econòmica, el canvi en la manera de fer política, només és possible a través de l'alternança al Govern.

Un nou impuls econòmic

Avui, els socialistes representem la possibilitat de fer un canvi d'orientació en la política econòmica des de la moderació i la responsabilitat. Som la garantia d'un nou impuls econòmic per a la societat catalana i espanyola.

Un nou Govern, presidit per José Luis Rodríguez Zapatero és avui garantia de canvi tranquil, no únicament en el terreny econòmic, sinó també en un escenari polític que necessita, més que mai, moderació, capacitat de diàleg i respecte per les formes.

La salut de la nostra economia i el progrés de la nostra societat necessiten deixar enrera actituds que fomenten la divisió, la crispació i l'enfrontament i que s'allunyen de la tranquil·litat que necessita i demanda el nostre teixit productiu per a fer la feina ben feta.

Els socialistes volem transformar la societat catalana, i també l'espanyola, en una societat amb un major nivell de benestar, amb més cohesió social i amb més sostenibilitat ambiental.

Per aconseguir-ho serà imprescindible una aposta decidida per un model de creixement econòmic equilibrat, que miri més enllà d'un futur immediat.

Volem un creixement econòmic fonamentat en unes bases sòlides, que assegurin un model competitiu a mig i llarg termini.

Estem convençuts que exercir la llibertat individual, un creixement econòmic amb bases sòlides, la cohesió social i la sostenibilitat ambiental són compatibles si reformulem el model de competitivitat de la nostra economia.

Per assolir un nou impuls econòmic per a Catalunya, per assolir un nou impuls econòmic per Espanya, és essencial que augmenti la productivitat de la nostra economia.

Cal ser conscients que a llarg termini el creixement de qualsevol economia està compost d'augment de productivitat més increments de població, en un context de plena ocupació i una taxa d'activitat raonable.

Les previsions demogràfiques per al nostre país no indiquen que creixi significativament la població, tot i el rellevant flux migratori. Per tant, el creixement econòmic, el nostre benestar i la nostra cohesió social hauran de fonamentar-se en un important pilar: els augments de productivitat.

Ara bé, vull constatar que el canvi de model de competitivitat de la nostra economia no es produirà d'un dia per l'altre.

Aquest canvi de model s'està produint ja. Avui ja estem en un procés de transformació, en el que s'està produint una adaptació i una modificació de fons de la nostra estructura empresarial i productiva.

Un procés en el que algunes empreses que abans eren les més competitives ara deixin de ser-ho, i en el que apareixen noves empreses competitives en el context d'internacionalització del que he parlat abans.

Un altre element que els hi vull destacar, senyores i senyors, és que la prosperitat econòmica ha d'anar acompanyada del desenvolupament de polítiques que permetin assolir majors nivells de justícia, equilibri territorial, cohesió social i sostenibilitat ambiental.

En aquest sentit, per a nosaltres serà cabdal la reducció de tot tipus de discriminació associada al nivell econòmic de l'individu. Serà cabdal la inclusió dels exclosos i desenvolupar polítiques actives d'ocupació per als desocupats.

És en aquest sentit que en la nostra proposta econòmica la modernització i aprofundiment de l'Estat del Benestar és un eix fonamental.

Defensem una societat formada per ciutadans i ciutadanes actius, en la que la igualtat d'oportunitats estigui garantida per al ple exercici de la llibertat individual de tots i totes.

Per aconseguir-ho, més que mai, cal recuperar l'acció de lideratge del sector públic, que, a part d'assegurar la indispensable protecció social a tots els ciutadans, ha de promoure la seva participació activa i dinamitzadora en l'economia i la societat.

Perquè per a nosaltres la concertació social, l'entesa profunda amb els treballadors, amb els empresaris, amb els professionals és fonamental.

Una entesa basada en la col·laboració, i no pas en l'intervencionisme, que tant sovint s'ha practicat en aquesta legislatura.

Un Estat més dinàmic no és un agent oposat al mercat. Un Estat més dinàmic camina al costat del mercat. El nou sector públic que proposem no s'adaptarà al canvi, sinó que amb la participació de tots els sectors socials, liderarà els canvis. No serà reactiu, sinó proactiu amb els reptes del futur.

I si aspirem a què el sector públic dinamitzi l'economia, aquest també ha de transformar-se en un agent més productiu.

És per això que l'Estat ha d'oferir més i millors serveis públics amb els mateixos recursos que avui utilitza.

L'Administració ha de reorientar les seves activitats en funció dels objectius i els resultats, i ha d'aspirar a la màxima excel·lència en la qualitat dels serveis que presta.

En aquest sentit l'Administració de l'Estat ha de presupostar, gestionar i contractar motivada per la consecució d'uns resultats concrets als que s'hauria de comprometre públicament any rera any, i que haurien de ser fiscalitzats per agències i comissions parlamentàries específiques.

Un Estat més dinàmic en el seu funcionament intern, i externament actuant com a dinamitzador de l'activitat econòmica, amb una despesa pública més eficient i productiva, jugarà un paper decisiu en la consecució de les fites que en benestar i cohesió social volem assolir.

Em permetran ara que els hi concreti, en cinc conceptes, quin és el canvi d'orientació que els socialistes volem impulsar en la política econòmica:

En primer lloc, m'he de referir, com es poden imaginar, a la **Productivitat**.

Per créixer en el futur, per mantenir la competitivitat de la nostra economia, és fonamental augmentar la productivitat.

I per fer-ho possible cal tenir en compte un conjunt de factors essencials, que en bona part, són transversals i afecten a tot el teixit econòmic.

Entre ells, assenyalaria en primer lloc les infraestructures. Malauradament, en aquest moment, el dèficit que patim en infraestructures representa un fre a la nostra competitivitat. És imprescindible invertir en infraestructures de transports, comunicacions i telecomunicacions.

En segon lloc és imprescindible invertir en capital humà, perquè els nostres treballadors no seran competitius amb uns costos laborals més baixos, però sí

que ho seran amb més i millor formació. Formar els joves i els treballadors esdevé per nosaltres una prioritat de primera magnitud.

En tercer lloc, és fonamental la innovació tecnològica. Serà per tant indispensable l'impuls de centres d'innovació tecnològica que permetin a les petites i mitjanes empreses avançar en aquesta línia. I també és importantíssim invertir en R+D. Actualment ens trobem molt per sota d'on hauríem d'estar. El govern del Partit Popular suspèn clarament en aquesta matèria. Els hi puc dir que nosaltres treballarem no només per aprovar, sinó que per treure bona nota en aquest camp.

En quart lloc, cal finançament per a projectes innovadors. Impulsarem projectes de capital risc perquè les bones idees no és quedin en això, només en bones idees, i puguin cristalitzar en projectes i empreses que aportaran riquesa a la nostra economia.

Per últim, però no menys important que els factors que acabo d'assenyalar, cal un entorn favorable a l'activitat empresarial. Les empreses s'han de sentir còmodes a Catalunya. Les empreses s'han de sentir còmodes també arreu d'Espanya.

José Luis Rodríguez Zapatero ha assumit compromisos concrets en aquest terreny:

Per a impulsar l'acumulació de capital físic productiu, ens hem compromès a impulsar des del Govern un Nou Pla d'Infraestructures i Transport Terrestre, que superi l'estructura radial existent en el transport per carretera, que recuperi les autovies abandonades pel PP –potser la més abandonada és l'encara inacabada Barcelona-Lleida-, que aposti pel tren de rodalies en els espais metropolitans o que integri el transport marítim amb el terrestre per ferrocarril i carretera.

Per a millorar la dotació de capital tecnològic, innovar i fer més competitiva la nostra economia, modificarem el marc de finançament i incrementarem els fons públics dedicats a recerca i desenvolupament.

El Ministeri de Ciència i Tecnologia es fusionarà amb el d'Educació i així es multiplicaran les polítiques d'integració universitat-empresa i la integració dels centres tecnològics.

Cohesió social és el segon concepte que diferenciarà la nostra orientació en política econòmic de la practicada aquest anys:

Les polítiques socials són fonamentals per a garantir la igualtat entre els ciutadans. Ja els hi he comentat.

Però no només. Per nosaltres les polítiques socials són la millor inversió productiva que pot fer la nostra societat.

No podem oblidar que una societat cohesionada, satisfeta del seu model social, del seu equilibri intern i de les prestacions als més desafavorits és una societat més competitiva, eficaç i eficient.

Considerem que és possible avançar en aquest objectiu sense augmentar la pressió fiscal i, en conseqüència, sense augmentar el ratio actual d'un 40% de despesa pública sobre el PIB.

Per aconseguir-ho, volem multiplicar la despesa productiva en capital físic, tecnològic i humà. Aquesta despesa productiva incrementarà la productivitat i el creixement econòmic, el que proporcionarà recursos suficients per garantir la convergència de despesa social real per càpita amb la UE, sense posar en perill la sostenibilitat del model de creixement.

En definitiva, volem augmentar la despesa social real a un ritme igual a la suma de la productivitat i l'ocupació. Això vol dir que a més productivitat hi haurà més despesa social.

El tercer concepte és **una Espanya multipolar**. L'Espanya que defensem en el terreny polític i cultural és, en el terreny econòmic, l'Espanya multipolar.

Si volem un nou impuls econòmic, Espanya no pot tenir un únic centre que ho absorbeix tot. Això és dolent per a Catalunya. Però també per a Andalusia, per a València. El centralisme no permet que les energies del territori es desenvolupin en totes les seves potencialitats.

L'objectiu d'un país equilibrat i enfortit passa, necessàriament per aprofitar les potencialitats de creixement de tot el seu territori.

La nostra proposta és clara: una Espanya multipolar concebuda com una xarxa en la que és possible fer negocis sense passar, necessàriament, per Madrid.

Els socialistes estem convençuts –per exemple- que una aposta decidida, especialment en el terreny de les d'infraestructures, pels corredors de l'arc Mediterrani –des d'Algesires a la Jonquera- i de l'eix de l'Ebre –connectant Barcelona i Bilbao- no és únicament positiva per a l'economia d'aquests territoris, sinó pel conjunt de l'economia espanyola.

En quart lloc, **internacionalització**. El repte, aquí i ara, és competir internacionalment. I aquest repte té un escenari privilegiat que l'equivocada política internacional del PP ha descuidat: Europa.

Necessitem pesar més a Europa i que Europa pesi més al món.

Des del Govern volem impulsar un Pla de Competitivitat Internacional Empresarial, que englobi mesures directes relatives al foment de la

internacionalització i d'altres indirectes orientades a les condicions estructurals – transports, energia, comunicacions- que permetin a les nostres empreses augmentar la seva competitivitat

I, per últim, **estabilitat:** estabilitat macroeconòmica: inflació controlada i finances sanejades, sense caure en el dogma de la llei d'estabilitat pressupostària que ens impedeix utilitzar un instrument que utilitzen els que competeixen amb nosaltres.

L'estabilitat pressupostària és, a més, un valor progressista perquè garanteix l'equitat intergeneracional, no trasllada les deutes del present a les generacions futures.

Volem assegurar l'estabilitat pressupostària i volem, alhora que totes les partides pressupostàries de despesa estiguin orientades a la consecució de resultats.

Un nou sistema fiscal

L'estabilitat pressupostària necessita d'un sistema fiscal que estigui a l'alçada del país que ambicionem.

El sistema fiscal d'un país avançat com l'Espanya que volem els socialistes ha de ser més proper al ciutadà.

No hi ha democràcia sense impostos; però per això cal que el sistema sigui sobretot just i senzill.

Just vol dir que la càrrega tributària ha d'estar repartida més equitativament: per exemple, els darrers anys de govern del PP han suposat un augment important de

la imposició indirecta, la que grava el consum, i afecta especialment les rendes més baixes; però a més, en l'actualitat, les rendes del treball suposen el 83 % de tota la recaptació del IRPF.

Cal recuperar la confiança de les persones en el sistema impositiu, en el sentit de garantir l'equitat horitzontal – és a dir que persones i empreses amb rendes i circumstàncies similars paguin el mateix- i no permetre que determinades empreses o persones puguin trobar mitjans – no necessàriament il·legals - per eludir el pagament dels impostos.

Senzill i més fàcil d'entendre i gestionar vol dir apostar per la disminució de costos tant a l'administració pública com a les empreses, i permetre al govern la destinació de més recursos a la lluita contra el frau.

Els socialistes no volem augmentar la pressió fiscal actual; volem reorientar-la i corregir alguns dels canvis introduïts pel PP; alhora, la lluita contra el frau ha de permetre augmentar la recaptació.

Em permetran que apunti alguns exemples de les mesures fiscals que proposem:

- Volem reformar, simplificant-lo, l'Impost de societats, ordenant el conjunt de deduccions existents, alhora que es rebaixa el tipus, per no augmentar la càrrega tributària de les empreses i fer-lo similar al dels països del nostre entorn.
- De la mateixa manera, l'Impost sobre la renda es simplificarà, disminuint el nombre de trams i fent convergir el tipus aplicat al tram de renda més alt amb el tipus nominal de l'impost de societats.

S'eleva el mínim exempt, que a la vegada s'anirà actualitzant amb l'inflació; les plusvàlues que superin uns mínims establerts han de formar

part del conjunt de la renda, introduint així progressivitat en el seu tractament. També millorarem el tracte fiscal a les famílies amb dependents o persones discapacitades al seu càrrec.

- L'impost sobre el patrimoni i l'impost de successions – que són impostos cedits a les Comunitats Autònomes- cal reformar-los en la línia de deixar fora els patrimonis mitjans i baixos i introduir mesures de foment de l'estalvi.
- En l'IVA, volem reduir el tipus per als aliments bàsics (passar del 7 % al 4%) i també aplicar un tipus mínim o súper reduït a les activitats culturals. Aquestes reduccions es poden compensar amb un augment en els impostos sobre el tabac i l'alcohol d'alta graduació.
- Volem, finalment, iniciar una fiscalitat ambiental que promogui la modernització ecològica del sistema productiu i que desenvolupin les Comunitats Autònomes.

Totes aquestes reformes les plantejarem des del consens amb les Comunitats Autònomes i la concertació social més gran possible.

En definitiva, senyores i senyors, estabilitat econòmica.

Però també estabilitat política, social i territorial, capacitat de diàleg, capacitat d'acord i no demostració permanent de crispació, divisió i enfrontament.

Estabilitat, en definitiva, per adaptar-nos als canvis, no per mirar cap al passat.

Productivitat, cohesió social, Espanya multipolar, internacionalització i estabilitat són, al meu parer, els conceptes que resumeixen l'estratègia econòmica que necessiten Catalunya i Espanya.

El camí que proposem per a fer-la realitat no pot ser altre que el de les reformes i el de la concertació amb els agents econòmics, socials i institucionals.

Sobre aquestes premisses, els socialistes volem fer realitat un nou impuls econòmic a Catalunya i Espanya.

Un nou impuls econòmic al servei dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Gràcies.